

Jézus „csodái”

I. rész

Bevezetés

A csodaelbeszélések olyan szilárd részei az evangéliumoknak, hogy lehetetlenség tudomást nem venni róluk. Más kérdés, hogyan kell értelmezni őket. Mielőtt a részletekbe mennénk, érdemes rögzíteni néhány alapelvet.

Senki sem mondhatja meg, mire képes Isten, és mire nem, és egy-egy konkrét esetben még azt sem, mit akar Isten, és mit nem. Ezért *elvileg* az sem zárható ki, hogy Isten képes „a természet törvényeit felfüggesztő” „csodákat” végbevinni, s ugyanígy az ő követői is. A magam részéről azonban *gyakorlatilag* kizárom ezt a lehetőséget, egyrészt mert ellentétben állna Isten *egyetemes* (nem személyválogató, nem kivételező, nem önkényes) szeretetével, másrészt mert *varázslóvá fokozná* le a Teremtőt.

Jézusra vonatkoztatva teljesen anakronisztikus „a természet törvényeinek felfüggesztéséről” beszélni, ugyanis az ő korában még ismeretlen elgondolás volt ez, és csodán egyszerűen a ritka, rendkívüli, látványos, „hihetetlen” és „elképzелhetetlen” jelenségeket értették.

Jézus kétségtelenül végbevitt karizmatikus gyógyításokat (bár lehet, hogy helyesebb lenne így fogalmazni: Jézus hatására kétségtelenül történtek csodálatos gyógyulások), de kategorikusan elvetette, hogy „csodajelekkel”, Isten látványos beavatkozásával *igazolja* önmagát vagy küldetését (ld. Mk 8,11-13; „melléleg” ezzel Izrael egész vallásos történelem-értelmezését tagadta meg).

Annál elgondolkodtatóbb, hogy Jézus határozott elutasítása ellenére már az evangélisták is „nagyüzemileg” használják a „csodabizonyítékokat”, s a katolikus egyház is mindmáig legalább két „bizonyító csodát” követel a szentté avatáshoz.

Az alábbiakban sorra veszem a legfontosabb „csodabeszámolókat”, és megpróbálom a fentiek szellemében értelmezni őket. Kézenfekvő három csoportba sorolni ezeket az elbeszéléseket: gyógyítások, természeti csodák, halottfeltámasztások.

I. Gyógyítások

Viszonylag könnyen értelmezhetnénk az evangéliumok gyógyítási beszámolóit, ha a) jobban ismer-

nénk azok eredeti tartalmát és hátterét, b) az evangélisták nem fújták volna fel őket látványos csodákká, s az elbeszéléseket nem töltötték volna fel saját teológiai nézeteikkel, c) nem szoktuk volna meg, hogy eleve csodaleírásokat lássunk bennük (beléjük látva azt is, ami nincs is ott, például a „távgyógyítást”). Mindezek ellenére a következő magyarázatokat kísérelhetjük meg a lélektan, ill. a mélylélektan segítségével.

1. Kapcsolati betegségek

Meglepő módon három történet is tartozik ebbe a kategóriába: Jairus lányának (Mk 5,21-24.35-43), a szír-föníciai asszony lányának (Mk 7,24-30) és az epilepsziás fiúnak (Mk 9,14-29) a gyógyulása.

a) *Jairus lányának* meggyógyítását a halottfeltámasztások közé szokás sorolni, de ez tévedés, mert az eredeti gyógyítási történetből ténylegesen csak Lukács és Máté csinált halottfeltámasztási történetet, nyelvtani módosításokkal, ill. betoldásokkal megváltoztatva Márk szövegét (Lk 8,40-42.49-56; Mt 9,18-19.23-26). Márknál csak azt olvasuk, hogy a kislány „a végét járja”, a hírvivők jelentését pedig, hogy már meghalt, nem kell készpénznek vennünk: abból, hogy a gyermek mozdulatlanságát halálával magyarázták, nem következik kényszerítően, hogy az halott is volt.

Az evangéliumi gyógyítások beszámolóiban szinte mindig központi jelentőségűek a „családi adatok”, mert ezek kínálják a háttérrel az adott betegség létrejöttéhez és gyógyulásának megértéséhez is, noha ezek az adatok természetesen csak utalásszerűek, hiszen a csodabeszámolóokban mindig csak sűrűményeit olvashatjuk annak, ami alapmagatartásként meghatározza a szereplők hétköznapjait, többnyire hosszú éveken át.

Ebben a történetben két árulkodó adat is van: az egyik az, hogy Jairus a „leánykájának” nevezi a gyermeket, a másik pedig az, hogy a végén kiderül: ez a „leányka” 12 éves, vagyis (az akkori viszonyok között) a felnőttkor küszöbén áll, eladósorban, házassági korban van. Az apa azonban (feltehetően az anyával együtt) még mindig az ő „leányká-

jaként” kezeli, aminek következtében ez az éppen hogy már *nem* kislány nem tudja, hogyan éljen tovább *érett nőként*: gyerek már nem akar, felnőtt nő még nem tud vagy nem mer lenni – és ezért szinte holtan fekszik a kamrájában. Ez orvosilag könnyen magyarázható: kilátástalan helyzetekben gyakran működésbe lép a természetnek ez a védekező mechanizmusa: a X. agyideg az ún. bolygóideg a test megmerevedését idézi elő. Nem ritka jelenség ez: a szülők „felelős” „gondoskodása” és minden veszélyt kizárni akaró aggodalmaskodása olyannyira bura alá helyezi a gyermeket, hogy az „megfullad alatta”, esetleg szó szerint is.

Jézus alighanem finom érzékkel átlátta ezt a helyzetet, így aztán érthető, hogy nem azt teszi, amire az apa kérte („tegye rá a kezét a leánykára”), hanem „megragadja” a gyermek kezét, és cselekvésre szólítja fel, szokásos fordításban így: „Kislány, ébredj föl!” Ezt azonban egyszerűen (de szabályosan!) így is lehet fordítani: „Kelj föl!” – mintha csak azt mondaná: „Vállald csak bátran a »felkelést«, a lázadást, hogy a saját lábadra állj, és a saját utadat járd – megvan hozzá a korod!” És „a kislány rögtön fölkelt, és föl-alá járkált”.

b) *A szír-föníciai asszony lányának* történetében kézenfekvő, hogy a kislány betegségének és gyógyulásának forrása egyaránt az anyja. A szülők, különösen az anyák aggodalmaskodása, ezerféle szorongása ugyanis („Ne menj ki az utcára, kislányom, baj érhet!” – „Miért nem eszel, kislányom? Csak nem vagy beteg?” – „Hogy viselkedhetsz így, kislányom? Milyen felnőtt/felelőség/anya lesz belőled?”), többnyire a „kötelesség- és felelősségtudat” gyönyörű kontóséba öltözve, könnyen valamiféle „démonná” sűrűsödik, mai nyelven szólva „átragad a gyerekekre”: olyan gondolatokat, érzelmeket, magatartásformákat vált ki belőlük (például teljes önállótlan-ságot, masszív dacot, lázadást, kétségbeesést, egyetemes életfélelmet), amelyek valósággal „megszállottá teszik”, örületbe kergetik őket. Majd bezárul az ördögi kör: a szülők pánikba esnek, s már csak emiatt is mindent rosszul csinálnak. Minél nagyobb „felelősséget” éreznek,

annál rosszabb lesz aztán gyermekük sorsa.

Joggal feltételezhetünk itt is ilyesmit, hiszen úgy tűnik, az aszszonyoknak nincs férje, s ezért úgy érezheti, hogy „minden felelősség az ő vállát nyomja”. Jézus „kellatlenségéből” („azt akarta, hogy senki se tudja meg ottlétét”) megérthette, hogy még „egy ilyen nagy ember” „felelőségének” is vannak határai, hogy a „felelősségtudat” nem lehet a szorongás, a zsarnokság és a megfélemlítés menlevele. *Ez a felismerés, továbbá Jézus gyógyító erejébe vetett feltétlen bizalma* (vö. Mt 15,28) és Jézus „karizmatikus kisugárzása”, nyugalma és megnyugtató szavai gyökeres fordulatot hozhattak létre *őbenne* – és *ezáltal* a lányában is. Látva pedig az aszszonyban bekövetkezett változást, Jézus nyugodtan kijelentette: „Lányodból kiment a démon.” (Nem kell a mélylélektan szakértőjének lenni ahhoz, hogy tudhassuk: az effajta belső fordulatok kisugárzása nem ismer tér- és időbeli korlátokat, de a mélylélektan is igazolja, hogy a démonia állapotának megszűnésére jellemző ez a fajta hirtelenség, pillanatszerűség.)

c) Az *epilepsziás fiú* esetében könnyű dolgunk van a betegség mibenlétének megítélésében, hiszen Márk nemcsak hatásosan, hanem nagyon pontosan is írja le a (hisztero-) *epilepsziát* (18.22.26-27. v.), a kor szokásának és lehetőségeinek megfelelően természetesen démonisztikus értelmezésben. Orvosi-életkörtani szempontból azonban az epilepszia egyáltalán nem valamiféle „ördög” tobzódásának eredménye, hanem nagyon is földi gyökerei vannak, nevezetesen annak az embernek egyébként valóban „ördögi” nyomorúságai, aki pusztán félelemből, szorongásból nem meri megélni saját életét.

Ahogy Jairust vagy a szírfóníciát asszonyt sem tekinthetjük csupán gyermeke „képviselőjének”, hanem megbetegedése és gyógyulása kulcsának is kell tartanunk, ugyanúgy ennek a fiúnak az apját is. Ebben a szellemenben az alábbi magyarázatot adhatjuk a fiú epilepsziájának kialakulására és gyógyulására:

Legvégző gyökerét az *apa* beárlítottságának és magatartásának hasadtságában, *kettősségében* találhatjuk meg, hiszen a betegség már „gyerekkora óta” kínozza a fiút; ez a

kettőség lehet az *ödipuszi konfliktusok* bizonyos fajtája, amely hol jóindulatú gondoskodást, hol kétségbeesett elutasítást vált ki az apából (az ehhez tartozó érzelmi kettőségekkel együtt: hol felelősségérzet, hol gyűlölet lobog benne), továbbá ebből fakadóan vagy ettől függetlenül a „*kettős kötés*” problematikája, vagyis amikor a szóbeli és a magatartásbeli megnyilvánulások ellentmondásban vannak egymással (például az apa a maga jóakarataról beszél fiának, amikor ténylegesen elutasítás van benne), de a 22-23. versből következtetve lehet az *apa vallásosságának* kettősége is: bízik is Istenben (ill. képviselőjében, Jézusban), meg nem is, segítséget is vár Istentől, ugyanakkor rá is hárítja fia betegségének teljes felelősségét: „*démoni*” befolyás következményének, azaz kortársai véleményét osztva „*Isten ostorának*”, csapásának tartja azt.

A *fiú* erre az apai alapmagatartásra reagál: egyrészt közvetlenül, azzal, hogy *utánozza* az apa pszichikai kettősségét, másrészt közvetve, azzal, hogy (a saját kettősségével, hasadtságával) *megbünteti* apját annak pszichikai (és ennek folytán viselkedésbeli) kettősségeért. (Ugyanezt a kettős reakciót világosan meg lehet figyelni alkoholisták szülők gyerekeinek viselkedésében...) Ezt a büntetést, ezt a lázadást azonban nem éli ki nyíltan, hanem *elfojtja* apjával szembeni agresszív impulzusait (ahogy különben az apa is ugyanezt teszi a maga részéről), vagyis amíg tudja, feltartóztatja apjával szembeni haragját és dühét, amikor pedig már nem tudja, reflexszerűen önmaga ellen irányítja, mintegy villámhárítójává válva saját feltorlódott érzelmeinek és indulatainak: ezeknek a levezetődése maga az epilepsziás roham. (Utána teljesen normálisnak tűnik, amíg érzelmei és indulatai ismét fel nem halmozódnak a kritikus határig...)

A fiúnak ez a kettős viselkedése (normális szakaszok – epilepsziás rohamok) persze csak tovább erősíti az apa pszichikai és magatartásbeli kettősségét, az pedig még tovább a fiút: Valódi ördögi kör! Ennek az ördögi körnek a *megtörése* következik be, amikor – a *Jézusból* sugárzó, Isten iránti feltétlen bizalom hatására – az *apa* magatartásában változás áll be: Felkiáltása, „*Szeretnék bízni!* Segíts nekem bizalmatlanságomban”, annak a jele, hogy *kilép* a kétségbeesett siránkozás (és a leplezett agresszió) alapállásából! Tehát azt mondhatjuk: akárcsak a szírf-

főniciai asszony esetében, itt is a szülő gyógyulása indítja el a gyermek gyógyulását.

De hogy véletlenül se kicsinyeljünk le Jézus szerepét, figyeljünk föl még egy mozzanatra: Jézus felindultan utasítja vissza az apa feltételezését, miszerint ő talán képes olyasmire, amire mások nem (22. v.), majd *rámutat* arra, hogy nem a különleges képességről, az emberi erőről van szó, hanem kizárólag az Istenbe (a tulajdonképpeni gyógyítóba) vetett bizalomról (23. v.): aki feltétel nélkül rábízta magát, és ezzel eltakarítja az útból a lelki akadályokat, például a kételkedést, a félelmet, a görcsös erőlködést stb., az lehetővé teszi, hogy a *Teremtő életereje* kifejtsen benne gyógyító hatását. Mindössze ennyi a „titok”, ebben áll Jézus, a nagy gyógyító „módszere”. (Szavaiban talán ott van az is, hogy *minden* követőjének úgy kellene bíznia Istenben, ahogyan ő bízott, és ezért *minden* követőjének ugyanúgy kellene tudnia gyógyítani is, ahogyan ő tudott – vö. Mk 3,15; Lk 9,2; Mt 10,1.8.)

2. Szerepvárat okozta betegség

A tizenkét éve vérfolyásban szenvedő asszony (Mk 5,25-34) betegsége valamilyen menstruációs zavar lehetett, amely mögött a szexualitással, egyáltalán a női szereppel szembeni elutasító-depresszív beállítódást kell feltételeznünk. Nem nehéz elképzelni, hogy ez az asszony mindent, ami „azzal” összefügg, piszkosnak és/vagy bűnösnek, de legalábbis károsodásnak és megszégyenülésnek élt meg, valóban mint valami „elvérzést”, mintha az asszonyi lét személyisége elfolyását, önmaga elvesztegetését, lényegének örökös feláldozását jelentené, és így alapérzése az lehetett, hogy az élet nem más, mint veszteségek feltartóztatathatlan folyama, a legcsekélyebb értelem és haszon nélkül, vagy egyszerűbben fogalmazva: az élet azt jelenti, hogy örökösén csak adnia kell, hogy fel- és kihasználják, és nem kap semmit. Ez az életérzés fejeződhetett ki betegségében. Ehhez társul, hogy a kor zsidó társadalmában a rendes és a rendkívüli menstruáció egyaránt „tisztátalan-ná” teszi a nőt, vagyis gyakorlatilag kiközösíti a társadalomból, sőt „tisztátalan-ná” teszi azt is, aki őt vagy az általa használt holmikat megérinti.

Banális bölcsesség: végső soron egyetlen valami képes valóban meggyógyítani az embert – a szeretet; az a viszony, amelyben nem számít a méltóság vagy a méltatlanság, a teljesítmény vagy az érdem, a tisztaság vagy a tisztátalanság kérdése, hanem csak a kinyújtott kéz, amelynek nem kell visszautasítástól tartania, egy egyszerű érintés, amely legbensejében kapcsol össze két embert, mintha áramkör zárulna, amelyen keresztül gyógyító energia áramlik.

Jézus minden más gyógyításának mintája, „paradigmája” lehet az itteni: Nem titokzatos, „természetfeletti” vagy mágikus erővel gyógyít, hanem Isten feltétlen szeretetének közvetítésével – ami aztán gyógyhatást vált ki, ha a beteg (vagy hozzátartozói) részéről megfelelő bizalommal találkozunk. Márpedig ez a bizalom – még ha babonás formában is, de – megvolt ebben az asszonyban, és Jézust megérintő gesztusa közvetítette számára Isten gyógyító erejét.

3. Vakok látnak

a) *A betszaidai vak meggyógyítása* (Mk 8,22-26). – Az eddig mondottak szellemében ezt így értelmezhetjük: *Pszichoszomatikus* eredetű vakságról, ill. annak (az Isten jóságába, ill. Jézusba vetett bizalom erejéből fakadó!) pszichoszomatikus gyógyításáról van szó; lehetséges ugyanis, hogy aki nem képes/akarja látni a számára elviselhetetlen valóságot, az a szó szoros értelmében fizikailag is megvakul (mint ahogy más félelmek a szó szoros értelmében megbénítják, mozgásképtelenné teszik az embert: ez a „betegségebe menekülés”, szaknyelven a „betegségnyereség” közzismert jelensége); a biztonságot, elrejtettséget, elfogadást sugárzó gesztusok viszont (kézen fogás, elkülönítés a tömegből, kézrátétel, nyállal megkenés) képesek a vaksághoz vezető „görcs” feloldása révén magát a vakságot is megszüntetni.

De nehogy egyoldalúsággal vádolhasson valaki, jelzem, hogy ennek a csodaelbeszélésnek legalább három másik magyarázata is lehetséges:

Jézus nagyságának kiemelésére, ill. fokozására egy abban a korban közzismert *hellenista csodamotívumot* alkalmaztak Jézusra: Jézus az Aszklépioszt vagy Szerapiszt felül-

múló *theiosz anér* (= isteni férfi), aki amazoknál is nagyobb erővel „tesz látóvá vakokat”, és „lecsendesíti a vihart” vagy „a vízen jár” hatalmának bizonyítására.

A vak meggyógyítását *jelképes* elbeszélésként is fel lehet fogni: annak jelképeként, hogy Jézus szellemi értelemben tette „látóvá”, az igazságot vagy a helyes utat felismerővé azokat, akik „a sötétségben és a halál árnyékában laktak” (Lk 1,79; Mt 4,16) – mint ahogy „a vizet borrrá változtatni” kifejezés is azt jelentette abban a korban, hogy „bűnösöket megtéríteni” (vö. Jn 2,9). E mellett az értelmezés mellett szólhat, hogy e vak meggyógyításának története közvetlenül a „Kicsoda Jézus?” (8,27-30.31-33) problematikát tárgyaló szakaszt előzi meg, ill. az evangéliumnak a 8,27-tel kezdődő „új fejezetét” szintén egy vak, Bartimeusz meggyógyításának története zárja majd le (10,46-52).

Végül feltételezhető, hogy Jézus – más nagy gyógyítókhoz hasonlóan – banni tudott az átlagember számára ismeretlen *különleges erővel*, amelyek „a természet törvényeinek” keretén belül mozognak ugyan, rejtettséjük és nagyságuk miatt azonban mégis rendkívüliek.

b) *A jerikói vak meggyógyítása* (Mk 10,46-52). – Az alább következő magyarázat jobb megértése érdekében érdemes előrebocsátani a következőket:

Számos *hétköznapi* példán meg lehet figyelni a szorongás és a bizalmatlanság („hitetlenség”), illetve a látás elvesztése közötti összefüggést. 1) Ha valaki előtt olyan feladat áll, amit voltaképpen nem akar elvégezni, de azt hiszi, hogy mégis el kell végeznie, akkor ettől az elmentmondástól hirtelen heves fejfájás („migrén”) tör rá, (egyéb tünetek mellett) szűrni kezd a szeme, s végül csak egy megoldás marad, nevezetesen el kell sötétítenie a szobát, le kell feküdni és *be kell csuknia a szemét*: Amit látni sem bírt, de nem engedte meg magának, hogy ne lássa, (a feladat) végül rákényszeríti, hogy valóban órákra becsukja a szemét, azaz *átmenetileg* ne lásson. 2) Az „*elviselhetetlen látvány*” sokkal tovább is tarthat és súlyosabb is lehet. Szemorvosok neme egyszer találkoznak jelentős és „megmagyarázhatatlan” látásromlással; ezek hátterében gyakran drámai okok húzódnak meg: súlyos szerencsétlenség, nyomasztó foglalkozásbeli

kudarcok, hozzátartozók gyógyíthatatlan betegsége – olyasmí, amin nem lehet változtatni, mégsem képes „végignézni”, „elnézni” az ember. A nyelv árulkodó: a szomorúságtól „elhomályosul/elsötétül előtűnik a világ”, a bajban „kilátástalanság nehezedik a szemünkre”. Magyarul: Amit „látni sem bírunk”, mégis együtt kell élnünk vele, egy napon rákényszerít(het) minket, hogy valóban ne legyünk már *képesek* látni.

Lássuk ezután a gyógyítás lehetséges értelmezését! E történet legfeltűnőbb mozzanata az a konfliktus, amelyet Bartimeusz segélykiáltása vált ki egész környezetében (48. v.: „Sokan keményen rászóltak...”), ezért arra következtethetünk, hogy vaksága elsődlegesen *a segélykiáltás és a visszautasítás* problémájával függ össze. Azt vetik szemére, hogy kiáltozásával tönkreteszi a „közrendet”, és azt éreztetik vele, hogy ne tartsa magát olyan fontosnak, hogy zavarhatja „a Messiás” diadalmenetét; maradjon csak meg eddig játszott szerepében, a peremre szorított, jelentéktelen, passzívan függő és rászoruló élet szerepében; ne higgye, hogy éppen neki, a koldusnak van joga „a Messiás” szeme elé kerülni (vö. 47. v.: „ahogy meghallotta, hogy a názáreti Jézus az...”). Más szavakkal: Nincs joga, hogy *ő maga* jelentkezzék szólásra; azt kell gondolnia magáról, hogy *saját* vágyaival csak terhére lehet másoknak; csak addig számít valamennyire, amíg mindenkinek megengedi, hogy részvétellel nézzen le rá (avagy részvétellel lenéze őt).

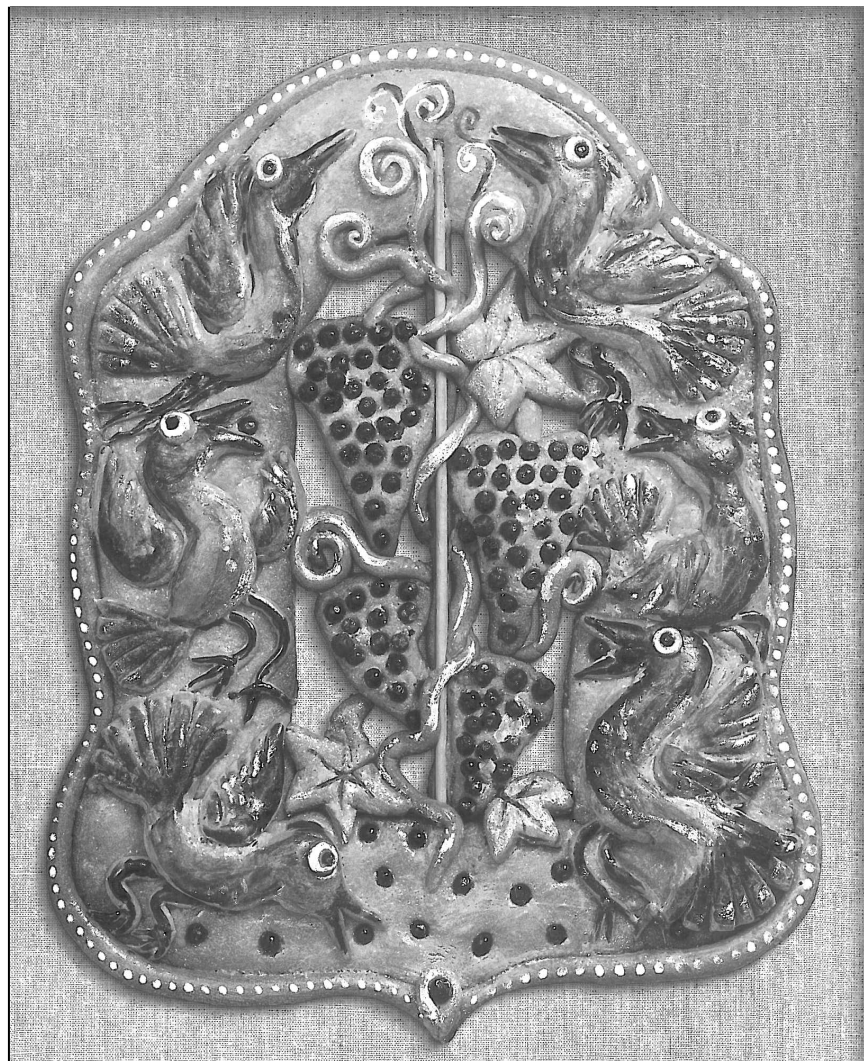
Ha pedig életének *tipikus* mozzanatát fedezzük fel ebben az egyszeri jelenetben, akkor máris felfedezhetjük az *összefüggést* Bartimeusz *jelentéktelenség-érzése* és *megvakulása* között: Az ember egyszer csak szó szerint *nem képes* többé *látni* a világot, ha folyton abba ütközik bele, milyen szemrehányóan és fölényesen néznek a szemébe a többiek; ez elől krónikusan be kell zárnia a szemét. Vagyis Bartimeusz vakságában *egyrészt* jelentéktelenség-érzése miatti állandó *szégyene* fejeződik ki: folyton le kell csuknia a szemét mások tekintete előtt, le kell merülnie a homályba az idegenek metsző leleplezésétől való félelmében. (Jól illik ebbe a betegségképbe, hogy Bartimeusznak még saját neve sincs, ez

ugyanis nem tulajdonnév, hanem csak azt jelenti, hogy „Timeusz fia”; ha valakit így szólítanak meg, az olyan érzést kelt benne, mintha csak szüleinek szófogadó függeléke lenne, nem pedig önálló lény). Vaksága azonban *másrészt* és főképpen az *engedelmesség* egyik formája: ez a fajta megvakulás ugyanis azt jelenti, hogy az ember végérvényesen elfogadja a környezete által számára kirótt, lesújtó szerepsztaát, mások mindenhatóságát, illetve saját tehetetlenségének teljességét, másképpen, a mások szemébe nézés *morális képtelensége* a vakságban *fizikai tényé* szilárdul: amit korábban *nem* volt *szabad* tennie, arra most már fizikailag *nem képes*. Hétköznapien szólva: belemenekült a vakság betegségébe. (Ez egyébként kettős „nyereséggel” jár számára: egyfelől megszabadul a többiek lenéző tekintetétől, másfelől azok részvételükkel és alamizsnájukkal jutalmazták behódolását.)

Az első csodálatos mozzanat, a gyógyulás „első fele”: *Bartimeusz*,

aki eddig alkalmazkodott és tartotta a száját, most, amikor – valószínűleg életében először – esélyt lát arra, hogy kiszabaduljon vakságának gettójából, amikor az a férfi jön, akit sokan a Messiásnak tartanak, meg meri tenni, hogy áttöri az *idegen* útmutatások korlátját, és a szenvedés határtalan energiájával *saját* önállóságáért, *saját* szeméinek viszkapásáért küzd feltartóztatatlannal; a többiek még most is akadályozzák, de *ő bízik* abban, hogy ez az egy, ez a „Messiás” éppen abban fogja megmutatni nagyságát, hogy nem alázza meg őt, a koldust, mint mindenki más, hanem szeme elé engedi őt, és visszaadja neki (jelentéktelenségét megszüntető) méltóságát – és ezzel a saját arcát, a látását is.

A második csodálatos mozzanat, a gyógyulás „másik fele”: *Jézus* nem hagyja figyelmen kívül a tömegeből jövő segélykiáltást, hanem megáll, és magához hivatja a beteg; számára ez az egyetlen segélykiáltás fontosabb, mint ezer hozsan-

na-kiáltás (vö. Mk 11,9-10); szolgálatban megmutatkozó nagysága itt abból világlik ki, hogy az útszéli koldust komolyabban veszi, mint a „messiási méltóságát” ünneplők és megvallók tömegét, egyetlen szenvedő ember többet jelent neki, mint a tapsoló hitvallók sokasága (a nagy – és egyébként is téves – „hitvallások” nem érnek fel hozzá, vö. Lk 6,46)!

Van azonban még egy fontos eleme az elbeszélésnek: Jézus csaknem kínosan kerüli, hogy saját nagyságát demonstrálja ebben a gyógyításban, csak a koldus Bartimeusz nagysága érdekli; számára az a fontos, hogy *ő* mondja ki *maga-magától*, mit szeretne (mert ha megint csupán *engedelmeskedne* a többiek felszólításának – „Bátorság! Állj föl! Hív téged!” –, sosem nyerne vissza szeme világát); „nehézkés”, „időhúzó” kérdésével – „Mit akarsz? Mit tegyek veled?” – Jézus azt akarja elérni, hogy Bartimeusz *maga* fogalmazza meg, mire vágyik a legjobban, nyilvánosan vállalja a *maga* ügyét (vö. Jn 5,6!), és ezzel végérvényesen legyőzze félelmét attól, hogy esetleg túl sokat kíván, vagy megintcsak terhére lesz másoknak.

4. Bénák járnak

a) Az egyik elbeszélésben (Mk 2,1-12) hordágyon visznek egy bénát Jézushoz. A szövegben nincs konkrét támpontunk a bénultság okát illetően, de Jézus első mondata – „Gyermekek, Isten megbocsátja bűneidet!” – reális feltételezésekre ad alapot. Akkoriban ugyanis úgy gondolták – manapság talán nem? –, hogy a betegség Isten büntetése az illető, vagy elődei (nyilvánvaló vagy titkos) bűneiért (vö. Jn 9,2!). Úgy tűnik, Jézus jó érzékkel megérezte a beteg szorongását (valamilyen elhallgatott bűne miatt?), amely fizikailag is megbénította. Kijelentése azt jelenti: „Betegségednek semmi köze a bűneidhez: Isten nem fizet betegséggel a bűnökért, hanem megbocsátja a bűnöket, mégpedig ingyen!” Ez a megnyugtató és felszabadító kijelentés – párosulva a Jézusból sugárzó jószággal, illetve a beteg és az őt szállítók bizalmával (5. v.) – minden további nélkül megszüntethette a beteg Istentől való félelmét, és így bénult tagjainak görcsét is, látványos „csoda” nélkül is. Könnyedén beláthatja ezt bárki, akinek mondanak valamit

az olyan kijelentések, mint például az, hogy „mozdulni sem tudtam a félelemtől”.

b) A másik történetben (Mk 3,1-6) egy béna kezű emberről van szó. Két értelmezést is megkísérlelhetünk.

Az első orvosi-lélektani jellegű: A mozgásszervi zavarok megértéséhez tudnunk kell, hogy a legtöbb mozgás tanult, majd messzemenően mechanizálódott folyamat, a mozgást szolgáló szervek bénultsága, azaz öntudatlan gátoltsága pedig sok esetben „hisztérikus” tünet, a lelki szétesés következménye. A béna kéz azt jelezheti, hogy az illető képtelen az életét „a saját kezébe venni”. Talán ezért is állítja ki Jézus középre a beteget, ti. hogy egyszer végre a középpontban lássa magát, ne pedig a peremen, és ezért van az is, hogy a beteg csak törvényszegés révén (szombati gyógyítás) nyeri vissza mozgási szabadságát.

A másodikra egy nyelvtani mozzanat ad alapot. Ha szó szerint fordítjuk az eseteleírást, ezt kapjuk: „Volt ott egy ember, aki béna kezét birtokolt”. Mivel a görög *ekhein* = „birtokolni” ige azonos súllyal azt is jelenti, hogy „tartani”, a kifejezés úgy is fordítható: „egy ember, aki bénán tartotta a kezét”. Ennek alapján azt gondolhatjuk, hogy a farizeusok csapdát állítottak Jézusnak, hogy ha szombati gyógyításon kapják, akkor vádat emeljenek ellene (ahogy az utóbbi mozzanatot a 2. v. tartalmazza is): rávettek valakit, tartsa úgy a kezét, mintha béna lenne, aztán figyelték Jézust, meggyógyítja-e szombaton. Jézus azonban átlát a szitán, s a „béna kezű” emberhez intézett felszólítása – „Nyújtsd ki a kezedet!” – ebben az esetben azt jelenti: „Hagyd abba a színészkedést!”, és semmi titokzatos nincs abban, ha rögtön rendbe jön a keze...

5. Leprások megtisztulnak

Mindjárt Márk evangéliumának elején (1,40-45) olvashatunk arról, hogy egy leprás ment Jézushoz, és kérte, tisztítsa meg őt. Gyógyulásának megértéséhez emlékezetünkbe kell idéznünk a következőket: Akkoriban nemcsak a ma is ismert betegséget nevezték leprának, hanem más bőrbetegségeket is; a leprások kultikusan tisztátalanoknak számítottak mint olyan emberek, akiket Isten ezzel a betegséggel büntetett, és kitaszították őket a

társadalomból (a fertőzés veszélye miatt is); a leprásokat senkinek sem volt szabad megérintenie; ha valaki mégis megtette, maga is tisztátalanak, vagyis az istentiszteletből és a társadalomból kizártnak számított.

Jézus nem közönséges (karizmatikus) erejét feltételezve, ez a gyógyulás is minden további nélkül magyarázható pszichoszomatikus folyamatokkal. A bőr ugyanis az a szervünk, amelyik (egyéb feladatai mellett) a gyengédséget és a durvaságot érzékeli, és a leggyorsabban reagál – elpirulással, elsápadással, lúdbőrzéssel... – az olyan lelki rezdülésekre, mint például az öröm, az izgalom vagy a rémület. Nem nehéz átélni, mekkora öröm és izgalom tölthette el a leprást, amikor Jézus – fittyet hányva a vallási előírásoknak és a társadalmi gyakorlatnak, saját kiközösítését is kockáztatva – gyengéden megérintette őt... Ezért nemcsak a gyógyulás tényében, hanem még abban sem kell túlzást látnunk, hogy „azon nyomban” megtisztult.

6. Összegzés

Az evangéliumok még más gyógyítási történeteket is elbeszélnek – például a kafarnaumi százados szolgájának (Mt 8,5-13) vagy a 18 éve meggyöngyödött asszonynak (Lk 13,10-13) a meggyógyítását/meggyógyulását, ezeket azonban a fentiek alapján már könnyen értelmezheti bárki.

Összefoglalásként a következőket állapíthatjuk meg: Az evangéliumi gyógyítási beszámolók részletei a legkritikább esetben önkényesek és véletlenek, sokkal inkább jellemzőek és szükségszerűek, vagyis az egyedi(nek tűnő) vonásokban többnyire egy megbetegedett emberi élet tipikus mozzanatai sűrűsödnek össze. Gyakorlatilag ez azt jelenti, hogy a gyógyítás folyamata szinte mindig az illető betegség diagnózisát és létrejöttének folyamatát is tartalmazza sűrített formában, ezért a gyógyítás módjából vissza lehet következtetni a betegséget kiváltó konfliktusra. Ez azonban azt is jelenti, hogy a Jézus által gyakorolt módon nem lehet bármely tetszőleges betegséget meggyógyítani, csak azokat, amelyek valamiképpen az emberi lélekből fakadnak, a gyógyulásnak pedig két lényeges feltétele/összetevője van: az egyik a beteg bizalma Jézusban, ill. Jézus személyén keresztül Istenben, a másik pedig Jézus karizmatikus kisugárzása, a belőle áradó gyógyító energia.